Люди особливого ґатунку

Сьогодні не тільки воїни Збройних сил України викликають захоплення, а й волонтери, які виконують благородну місію, активно підтримуючи армію. Це особлива когорта людей, яка за покликом серця реагує на біду і добровільно підставляє і плече, і долоні тому, кому болить.

Марина Машина раніше працювала у сфері спорту, займалася розвитком олімпійського виду спорту – спортивними танцями. Тепер, як і всі українці, чекає на перемогу, щоб продовжити улюблену справу. І вихованці чекають. Але то буде в мирний час, а у воєнний – інші помисли. З першого дня розв'язаної росією війни не могла сидіти у чотирьох стінах, хотілося знайти собі застосування. І пришла у волонтерський центр на Козачий острів. Тут був лише один намет, але потихеньку приєднувалися люди, які теж хотіли бути корисними у цій ситуації.

Зараз – це вже команда, яка пройшла адаптацію, знає своє покликання. Кожен знайшов свою нішу, і вже не чекає, поки йому дадуть завдання, а сам розуміє, що робити. І навіть мислить наперед, відчуваючи, що потрібно хлопцям на фронті. «Це першочергове завдання нашого волонтерського центру – допомагати ЗСУ. На нашій базі зібрано те, що приносять небайдужі кропивничани: пенсіонери, жінки з дітьми. Малеча передає воїнам свої малюнки. Волонтери постійно на своєму акаунті виставляють те, що потрібно армійцям. Люди відгукуються і несуть необхідне. А наше завдання – усе систематизувати і відправити у потрібному напрямку: що на військові потреби, що – для переселенців. Тут є склад, де переселенці можуть одягнутися, підкріпитися. Нещодавно навіть польову кухню облаштували».

Зараз база на острові розширилася. Завдяки ініціативним хлопцям поставили два намети-склади. Обзавелися швейними машинками і тепер дівчата шиють розгрузки, спеціальні подушечки для сидіння та багато іншого. Вирішують питання, що в можливостях волонтерів, для забезпечення воїнів ЗСУ.

Працюючи на Козачому острові, Марина переконалася, що українці – це дуже потужна сила. Готові підтримати за першим покликом. Тож воїни, а також тероборонці на блокпостах сіті. «Звичайно, - говорить Марина, - хочеться займатися іншою справою, але то пізніше, а сьогодні – війна, тож усі разом маємо робити усе, аби це жахіття швидше закінчилося і ми отримали результат, на який чекаємо. Нині усі думки спрямовані на допомогу тим, хто цього потребує. З першого дня війни займалися розселенням переселенців. На ходу ставали психологами, коли слухали сповіді прибулих із Сєвєродонецька, Харкова, Маріуполя... Багато з них тікали у тому, в чому стояли, тому і заспокоювали їх, і обігрівали. У перші дні у нас була велика база даних тих, хто міг поселити переселенців у себе, допомогти транспортом чи фізичною працею. Коли в місті з'явився єдиний центр для переселенців, ми почали виконувати інші завдання. Хоча за звичкою і досі до нас звертаються приїжджі, адже працюємо цілодобово і нікому не відмовляємо у підтримці. Якщо хтось приїхав уночі, то поліція приводить його до нас і ми за старими зв'язками влаштовуємо на квартиру».

Раніше Марина ніколи не займалася волонтерством. За фахом вона педагог, викладала в школі математику. Потім дещо змінила своє спрямування. Багато років клуб спортивного танцю «Олімп» був на обліку в обкомі профспілки працівників культури. Через профспілку їм і присвоювали, і підтверджували звання зразкового аматорського колективу, працівники користувалися і путівками, і іншими пільгами, які надавав обком. «І надалі будемо співпрацювати з профспілкою, але спочатку треба дочекатися перемоги. Ми постійно висвітлюємо свою роботу, адже маємо звітувати перед людьми. Зараз таких центрів, як наш, багато, і це добре. Кожен, хто мав бажання приєднатися до волонтерства, зміг реалізувати свої можливості і порив серця».

У мирному житті Ольга Присяжнюк була співзасновницею благодійного фонду «Янголи життя», який опікувався онкохворими дітьми у Кропивницькому. Коли розпочалася війна, працівники фонду розподілилися, частина продовжує займатися «Янголами», а дехто, як Ольга, почав допомагати ЗСУ.

«Життя вивело мене на волонтерство і це, виявилося моєю стихією. Прийшла на Козачий острів, який ще називається острів Перемоги, запропонувати свою допомогу транспортом і кілька днів розвозила-привозила товари, потім вела документацію, тепер моє завдання: інформувати населення про потреби армійців, скоординувати дії, організувати логістику, знайти транспорт. На острові Перемоги немає головних, просто кожен зайняв своє місце і добросовісно виконує свою справу. Головне – волонтерам ця справа подобається. Це їхня життєва позиція, коли хочеться щось робити, не сидіти вдома і стежити за новинами, а долучитися до загальної справи, бути корисними. І психологічно зняти з себе напругу та стан непотрібності, адже у кожного є моральний обов'язок».

Перебуваючи у волонтерському центрі, особисті проблеми його господарів мимовільно відходять на інший план. Усі вони об'єдналися єдиною ідеєю – допомагати армії. Дуже радіють дівчата, коли споряджають воїнів на фронт, потім підтримують з ними зв'язок – стають, як рідні. Коли повідомляють, що їхні «підопічні» армійці живі-здорові, це найбільша винагорода. Тоді приходить розуміння, що вони недаремно тут працюють. У гурті волонтерів є Олександра Солдатенко, чоловік якої боронить українську землю, а батьки його мешкають у гарячій точці – на Харківщині. Тож усім колективом вболівають і за чоловіка, і за його батьків, а також за усю Україну. Навіть у період затишшя волонтери шукають собі заняття, щоб не витрачати даремно безцінний час.

З приємністю варто відзначити, що на острові Перемоги з першого дня працює заступник голови обкому профспілки працівників охорони здоров'я Вікторія Однобочко, яка у відповідальний для країни час робить свій внесок у волонтерську справу. Це її принципова позиція. Ми пишаємося нашою колегою з небайдужою душею.

Марія Іванова,
Віктор Федотов, голова обкому профспілки
працівників держустанов